

– Hvad gør vi så ved det? spurgte jeg. Så svarede hun: jeg synes, du skal prøve et af de neuroleptiske præparater, til at få samlet tankerne, fordi du ikke er i stand til at skille verden fra dig selv . . .

Vi sang som på Vin & Ølgod

– Når man læser din dagbog, virker det, der sker på afsnit 6122 enormt tilfældigt . . . også behandlingen.

– Ja, de fleste får piller. Men jeg ville ikke ha' nogen. Jeg ville i samtale-terapi – det var det, jeg havde brug for. Det kom jeg aldrig. Jeg var der næsten en måned.

– Hvad var udviklingen i den tid på afdelingen – i behandlingen af patienterne?

– Den bestod vel mest i, at pilledoserne blev reguleret, og at lægen spurgte: hvordan går det så i dag . . . ?

– Hvad med de fællesmøder, du nævner i dagbogen, hvad blev de brugt til?

– Det var selvfølgelig dels socialt samvær. Og så hvis man havde noget, man gerne ville sige eller have forandret . . . det var sådan en demokratisk . . . patienterne skulle føle, de havde indflydelse. Men der var aldrig nogen, der foreslog noget. De ting, man kunne ændre, var små petitesseer: Fællesmødet kunne beslutte, at telefonsamtalerne fra gang-telefonen skulle være kortere, så alle patienter kunne komme til.

– Og bagefter sang vi så de dér børnesange. Følelsen af at sidde der som voksne mennesker og synge *Ole sad på en knold og sang* . . . det var ydmygende. Forestil dig: der sidder en masse voksne omkring et langt bord i dagligstuen – med paptallerkener og plasticrus foran sig – og det er almindelige mennesker med almindelige jobs, der bare har problemer. Sygeplejersker, socialrådgivere, hjemmehjælperne – og vi sidder allesammen og synger Molak, Molak, mak, mak, mak . . . Jeg oplevede det uhyggeligt: fordi der ikke var nogen, der protesterede, eller sang bare helt mekanisk.

– Der var også sange som *Katinka, Katinka* og *Det var på Frederiksberg* – det mindede mig om Vin & Ølgod i festligt lag med kæmpestore ølkrus, der svinger frem og tilbage – så skal mennesker, der ikke har det særlig godt, sidde dér . . . Man forsøger at pådutte os sådan en nu-har-vi-det-da-rigtigt-hygge-ligt-stemning – på en falsk måde. Som tvært-

imod gør det hele meget værre, fordi du får den der fornemmelse af, at du ikke kan *tillade* dig at være ked af det.

– Personalet begrundede det med, at alle patienterne skulle være med på niveauet . . . ! Men jeg tror, de selv synes, det var lidt komisk. De trak i hvert fald på smilebåndene, da jeg sagde, jeg syntes, det var dummenikkel-sange. Sammen med en anden pige fandt jeg ud af, at vi ville synge Molak, Molak, gak-gak-gak. Det syntes nogle af de andre var helt fint.

Mellem havet og himlen

– Hvorfor blev du egentligt indlagt . . . ?

– Jeg havde været i gang med en HF-opgave, som jeg gik meget op i, og så blev jeg overanstrengt og havnede på et tidspunkt i en choktilstand, hvor jeg pludselig syntes, det hele var så meningsløst. Jeg var nærmest i coma.

– Jeg så himlen og havet og en linje imellem. Himlen var døden og havet var livet, og på linjen gik et menneske. Og det menneske kom nærmere – og det viste sig at være mig, der balancerede dér på linjen.

– Det lyder da smukt . . .

– Ja, men havet var meget stormfuldt, og det kan være svært – at holde hovedet over de bølger, som livet kan være ind imellem. Jeg syntes ikke, der var nogen mening med noget som helst. Derfor gik jeg til sidst op på Rigshospitalets Modtagelse sammen med en veninde – fordi jeg ville tale med en psykolog. Jeg ville vide, hvorfor jeg var gået i en slags chok og hvorfor jeg nu havde den fornemmelse af, at det hele kunne være ligemeget. Jeg har haft den fornemmelse før, men aldrig så stærk som nu.

– Det var fredag eftermiddag, og der var en kvindelig læge, der anbefalede mig at overnatte. Næste dag talte jeg med en anden læge, der anbefalede mig at blive indlagt . . .

– Har du nogensinde været indlagt før . . . ?

– Nej . . .

– Hvad forestillede du dig – på forhånd?

– Jeg havde jo tænkt, at i forhold til mig, ville det være muligt at komme til nogle samtaler. Jeg kom til afdelingen en lørdag eftermiddag og jeg blev . . . jeg blev chokeret, da jeg kom derop. Det har jeg også skrevet om i dagbogen: der var så stille. Og så det der totalt sterile miljø. Jeg havde ikke regnet